

Gaseteta d'Olot

Any I

10 de Maig de 1930

Núm. XI

REACCIÓ

CERTS éssers en virtut del mimetisme passen inadvertits. També ho foren altres si fos possible transformar el medi. Hem vist que temps enrera es féu aquesta descoberta. Al cap del govern pujà un subjecte d'antecedents ben coneguts, i no diem res més per consideració a la seva memòria. Tota la pandilla que el seguiren tenien el mateix aspecte. Per no aparèixer malvistos s'havien de civilitzar, cosa impossible, o havien de canviar l'ambient. Sense vacil·lacions prengueren aquest camí: Els intel·lectuals són pseudointel·lectuals que rebaixen el nom de la pàtria. Ortega Gasset, Marañón, Unamuno, Enrique de Mesa, etc., són menyspreables, no ho són, però, En Delgado Barreto ni demás homes minúsculs. A Barcelona, tots els defensors de Catalunya, tots els que sobresurten en alguna branca del saber són persones sense vàlua, els savis són En Julià Claperà i el P. Falguera. Els millors professors de les universitats es veuen precisats a defensar només el sou o a prendre la dolorosa decisió de deixar el seu lloc. L'Orfeó Català és nefast, s'ha de clausurar. L'art musical no pot restar, però, sense representants, els mossos d'esquadra són els encarregats de vetllar-hi. Els exploradors poden sortir curiosament abillats a constatar que les Tres Torres es troben abans de Sarrià, que després del carrer d'Aragó ve el de València. Els Jocs Florals voldrien que fossin cavernícols. L'Església—quina unió tan íntima d'ella amb l'Estat!—, havia d'ésser intervinguda per determinats elements. .. Tot això trobà els seus seguidors, el temple de Març tingué un grup de fidels i, per desgràcia, també

UNA PROPOSICIÓ VINDICATIVA

Ha estat aprovada per unanimitat la proposició que a continuació reproduïm, presentada pel nostre amic En Candi Agustí, i encaminada a subsanar l'imperdonable oblit (?) que sofriren els regidors dictatorials de l'any 1928, en no complimentar, amb motiu de la mort del poeta Josep M.ª de Garganta, una bella costum de temps establerta:

•Exm. Senyor:

El Conceller sota subscrit posa a la consideració del Consistori el deure que tenim els ciutadans d'honorar els nostres passats, quan els fets, o les seves obres, sobresurten de la normalitat i s'en fan mereixedors. En el maig de 1928 desaparegué d'entre els rius el poliglota més erudit que pugui comptar-se en la història d'Olot, com era el malaguanyat Josep M.ª de Garganta i Vila-Manyà; aquest compatriota, era un poeta il·lustre, tant per les seves originals poesies, com per les seves magnífiques traduccions del llatí, anglès, francès, italià, portuguès i romanès, no oblidant que dominava i parlava correctament la llengua internacional esperantista; tenia escrites de mà mestra, pàgines de prosa que el situaven al lloc dels grans escriptors; era fonda la cultura d'en Garganta en

algun sacerdot de la veritable religió va penetrar-hi. Potser en un excés de previsió creia que si s'enderrocava el temple de Déu tindria un temple de *pacotilla* on aixoplugar-se, deixaria el pare llatí i prendria una de les seves filles.

Un canvi de govern era la manera de posar les coses al seu lloc. La influència del desequilibri enunciat no es podia exterminar en vint-i-quatre hores. En anar sortint en escena les persones que tenien dret a representar s'ha originat una mica de trasbals. Són tocs de reacció, els d'atenció passaren de moda. Per un tres i no res s'han ferit sentiments nobles. Hem vist apressions lamentables. A la cort d'Espanya s'han posat traves a l'arribada d'un home que representava, en certs punts, una dignificació dels costums polítics. Un mort, una pila de ferits, entre ells un savi professor, són fets que hem hagut de lamentar com a conseqüència. Quin espectacle tan trist és veure el primer centre docent sense una sola teula, totes llençades pels propis escolars! És cert. Més depriment i vergonyós era encara que una nova espasa de Damocles estés en la càtedra sobre el cap del professor i en la trona sobre la corona del clergue. Quan veiem els fets hem de cercar-ne les causes.

moltes rames del saber humà; tenia abundosos coneixements d'història i genealogia, per la qual cosa, el signant d'aquesta proposició li tenia suplicat més d'una vegada, que publicués l'història de la nostra ciutat, cosa que la prematura mort li privaria; en una paraula, en Garganta en vida era el vertader consultor de la majoria d'escriptors olotins.

Era a més un bon patriarca familiar i de la seva actuació pública cal esmentar que intervingué en aquesta casa com a Regidor i ocupà nombrosos llocs en associacions religioses, culturals, benèfiques i polítiques.

Per tot el manifestat, desitjaria que els senyors Concellers d'aquest Consistori, es convencessin dels excel·lents dots que posseïa el difunt i fessin constar en acta el sentiment de la Corporació per la mort del malaguanyat Josep M.ª de Garganta, ocorreguda en primer de Maig de 1928, a la vegada que es trameti a la Vidua i fills el nostre pesar per la pèrdua d'un ciutadà de tan amplis coneixements com posseïa el finat.

Cases Consistorials d'Olot a 3 de Maig de 1930.—Candi Agustí.»

Jocs Florals

Després d'aquests anys de fer vida catacumbària, els Jocs Florals de Barcelona, tan gloriosos i tan fecunds, tornen a ésser celebrats amb la solemnitat que mereixen. Diumenge passat, al Palau de la Música Catalana, tingué lloc aquest acte. Hi havia tots els veterants dels Jocs, Matheu, Collell, Apelles Mestres, Oller, noms il·lustres i venerables. Els patricis Joan Maluquer i Viladot i Carles Rahola hi feren els discursos consuetudinaris, que foren excel·lents i ovacionats pel públic nombrosíssim. Per molts anys els Jocs puguin fer llur vida normal.

UNA PROFANACIÓ

El portaveu dels dictadors en la nostra localitat, la pintoresca «Tradicció Catalana» (¡...!), publicava a tall de làpida, les manifestacions que, per una mala informació, féu el Governador de Barcelona senyor Despujol, en les que pretenia justificar la «razzia» policiaca, injustificable (per no qualificar-la amb un mot que no pot tenir cabuda en les nostres planes) i, que, passant per damunt de tot reglament i infringint totes les lleis més elementals, féu la policia de Barcelona a l'arribada d'en Compte i que hom coneix per testimonis presencials de tota solvència.

La satisfacció dels redactors del setmanari olotí i anti-català, compartint una actitud que tothom sap que fou un abús intolerable, ens acaba de definir els camps d'una manera categòrica. Escometre una multitud, sense els tocs d'atenció previs, agredir una víctima en el moment que retorna a la seva llar, amb molt poc cristiana

intenció i oblidant el quint manament, encara que es tracti d'un adversari polític, no es fa en lloc del món.

Vegin sinó a «La Vanguardia» del dimecres els dos gràfics on diu: «Londres: La más importante manifestación comunista conocida en la capital de Inglaterra a su paso por Hyde Park, con motivo de la celebración de la Fiesta del Trabajo». «Berlín: El comunista Ernst Thälmann arengando a las masas desde la capota de su automóvil durante la manifestación comunista celebrada el primero de Mayo». I a la del dimarts: «Londres: Judíos residentes en Inglaterra que el primero de Mayo recorrieron las calles de la capital apoyando la campaña que por la independencia realizan sus compatriotas en la India».

Cal saber que l'arribada d'En Compte era una multitud compacta que anava a esperar un ciutadà víctima de les injustícies de la Dictadura. I que aquells ciutadans, sense crits ni manifestacions, tenien dret a passar pels carrers de la seva ciutat. Ningú els ho havia prohibit. Cap indicació havia estat feta privant-los.

Que els «matalassers», gent ignorant i vinguda d'un «terrño» eixut qualsevol, que tantes vegades ens han demostrat l'amor que ens porten, obrin en formes con-

demnables, ens està molt bé i fins retardaria l'hora de les liquidacions definitives si ho fessin altrament.

Tots sabem l'estretor de la seva mentalitat, tancada a tot raonament i mai els sabrem apreciar com es mereixen la propaganda intensa i inesborrable que amb el seu procedir fan a Catalunya per cada gota de sang innocent que fan vessar.

Però que la gent que són nascuts a Catalunya, al cor mateix de Catalunya, que són fills i néts de catalans, que quan parlen altre idioma sembla que se'n riuen i fan riure, que alternen a tot hora amb conciutadans seus i parlen en tots sos actes la llengua de Ramon Llull i Ausiàs March, i que usurpen el venerable nom de l'obra cabdal del Bisbe catalaníssim immortalitzat en la nostra història renaixent per titular el seu setmanari, i per més sarcasme l'escriuen en el mateix idioma que de fet combaten, aquesta gent sols es mereixen l'apòstrof que el digníssim Bach de Roda, gran Cavaller català, abans de morir penjat, aplicava als miserables espies que se'l vengueren: «qui mentien amiatat i ara es palpen les butxaques».

Es veritat: l'idioma i el títol del setmanari anti-català, són dues disfresses lamentables i grotesques.

I això...és religió?

De «La Tradició Catalana» (?) n.º 331—5 de Gener de 1924:

«Exirem a la vida per a abrivar el catolicisme cristià, seguint les petjades del Bisbe d'Ausona, el nostre Mestre; aquesta ha esset en tot temps la finalitat que cobejarem ab els nostres esforços. Y si Deu plau, aquest serà com sempre el nostre afany en l'avenir.»

Sempre ens ha agradat la sinceritat.

Per una Escola Catalana

En l'actual organització de l'Estat Espanyol, una de les coses que més indignen a tots els catalans i que més repugnen a la nostra consciència d'homes lliures, és el fet que a les nostres escoles l'ensenyament als nostres infants no hi sigui donat en llengua catalana.

Es vertaderament una monstruositat, dintre la moderna pedagogia, obligar els petits a aprendre les primeres nocions en una llengua distinta de la pròpia. Cal només considerar l'esforç immens que necessita fer el nen per a arribar a sapiguer el significat de les paraules que sent de boca del seu mestre. Aquest esforç se li emporta la major part del temps de la seva vida escolar, i aquest temps és temps enterament perdut, ja que en sortir de l'escola li serà tant difícil parlar la llen-

gua castellana, com si mai li hagués estat ensenyada.

I és que, per als infants, aquesta barreja de conceptes i de paraules a que es veuen obligats en trobar-se amb que a l'escola tot té un nom divers i distint del que té a casa i al carrer, és un destorb gairebé insuperable, i tant és aixís, que per part de mestres eminents s'han fet proves entre infants educats escolarmet en la seva parla i d'altres en una llengua distinta de la seva, i els resultats han estat tant sorprenents, que els infants educats en la seva pròpia llengua, han donat un rendiment doble dels infants educats en llengua distinta.

I no és solament això, sinó que a més, per aquests infants educats en la seva llengua, els ha estat després molt més fàcil d'aprendre altres llengües, i es comprèn que sigui aixís, perquè és

una cosa de sentit comú que el primer que cal per a poguer apendre bé les llengües dels altres, sapiguer perfectament bé la nostra pròpia llengua.

Es, doncs, d'una urgent necessitat, que l'ensenyament als nostres infants els sigui donat en llengua catalana, si volem que aquest ensenyament sigui d'una vertadera eficiència. Així ho ha reconegut, amb la seva autoritat indiscutible, l'Excel·lentíssim senyor Ramon Menendez i Pidal, president de la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola.

No cal esperar, però, que el govern Espanyol estigui gaire ben disposat a favor de l'ensenyança, en les escoles oficials, en la nostra llengua. Sabem com és arrelada, arreu d'Espanya, la idea de l'oficialitat única de la llengua espanyola, per a que poguem mantenir cap esperança en aquest sentit.

Es precis, doncs, que tots els catalans, considerant que, a més d'una gran satisfacció espiritual, seria un bé immens per a la nostra cultura l'ensenyament en la nostra pròpia llengua, hi posem tota la nostra voluntat i fem el màxim esforç per a aconseguir-ho.

I per això cal que arreu de la nostra terra es vagi a la creació d'escoles catalanes per als nostres infants. I no cal dir com creiem necessari que a la nostra ciutat poguem veure, abans de gaire, el funcionament d'una d'aquestes escoles, les quals han d'ésser els sòlids fonaments de la Catalunya de demà, que tots albirem ja enterament conscient i perfectament ciutadana.

CAL DESPERTAR-SE DEL TOT

Hom no pot restar mut i ha de dir ben alt quelcom de ço que de tant temps, emmagatzemat, portava tot bon català dins el cor.

Davant les desfetes que cada dia havíem de constatar mentre durà el període dictatorial, avui funest fins per als seus mateixos partidaris, els catalans havíem de callar i se'ns obligava, amb vana pretensió, a renunciar el que més estimem i que tots en néixer, d'una manera inextinguible, portem marcat en el cor, formant part del nostre ésser: el sentiment català, mots que ells enclouen condensades totes les aspiracions preferides, presents i futures de la Catalunya nostra, Pàtria dels catalans de cor, impossible

de renunciar per més opressors que es presentin a imposar-nos règims contradictoris aguantats iniquament en la força absoluta d'un poder inestable i equivoc, la finalitat del qual era encaminada absurdament a arrebaçar-nos, a tota costa, tot el que tenim de tan enlairat sentiment.

No pretenc esmentar ni ressenyar les seves incomptables gestes, que encara que no del tot, són prou conegudes, ja que molts, qui més qui menys, n'han sortit perjudicats materialment i tots moralment ferits en veure bandejades les nostres costums, exclosa la nostra parla i ultratjada la nostra bandera, foragitant la d'arreu i apartant-la de nostra vista.

Tot això perquè es figuraven acabar amb el sentiment català. No tenien esment que el sentir d'un poble que té llengua, costums i història pròpies el dóna l'esperit de què està posseït i que no està a l'abast dels homes l'aniquilació d'aquest esperit que ve format i enrobustit, de segles i segles, per un poble, suara independent i fins avui ignominiosament oprès i sedent de llibertat.

Heus aquí un ideal per al qual hem de lluitar sense fadiga, esmerçant-hi tots els nostres esforços i entusiasmes. Tenim fretura que se'ns tornin els drets polítics i socials que ens pertoquen i hem de procurar a tota costa reconquerir la plenitud d'aquests drets perquè Catalunya pugui complir el seu comés en el concert dels pobles civilitzats.

Procurem convèncer a tots els que no senten com nosaltres i compadim-nos dels que havent nascut catalans no glateixen en els moments de defensar la llibertat d'una terra que és ben nostra. Procurem amb fermesa, emprant tots els mitjans que estiguin al nostre abast de fer-los-hi estimar les coses nostres, no a la força, com els adversaris de Catalunya que pretenien imposar-nos costums estranyes, sinó per la raó, convencent-los amb l'exemple sense que ens cegui ni un sol moment la passió de la venjança que en possessionar-se del poder, fracassat i caigut, covaven dins son pit els seus assenyalats partidaris amb virus que s'escampà per tot arreu i, per el que es veu, encara ha trobat ressó en els seus successors que a la força pretenen fer emmudir les manifestacions espontànies del cor d'un poble.

Escrupolosos

La Tradició Catalana (?) es torna escrupolosa. Aquesta setmana passada les emprèn contra Acció Catalana perquè defensa la separació de l'Església i l'Estat, i perquè és un partit liberal, les quals coses sembla que les troba molt poc ortodoxes. No passi pena *La Tradició... Anidana*, que si els afiliats a Acció Catalana no tenen altre pecat que aquest, no passaran pas pel Purgatori

Ja vàrem dir dies passats que A. C. vivia gràcies a un programa mínim, dintre del qual els principis de liberalisme i democràcia hi són defensats en allò que tenen d'acceptable per als catòlics. La generalitat deliberada d'aquests principis en el programa d'A. C. ho demostra abastament, i més si la relacionem amb les signatures. En el punt que fa referència a les relacions entre l'Església i l'Estat i en algun altre, el programa es concreta, però l'ortodòxia tampoc no en surt perjudicada. Ja és sabut quin és el criteri de l'Església en aquest afer; en tesi, o sigui en principi, com a concepció ideal d'un estat plenament cristià, proclama la unió de l'Església i l'Estat i condemna la proposició contrària. Però en hipòtesi, o sigui tenint presents les circumstàncies pràctiques de lloc i de temps, admet la possibilitat i fins la necessitat de la separació. Ara bé, A. C. no defensa la separació en tesi, que de la tesi no en parla, sinó en la hipòtesi actual, concreta, pràctica. I en aquest sentit tothom és lliure de defensar la solució que cregui més convenient, mentre faci la salvetat, que A. C. fa explícitament, de negociar la separació amb l'Església per mitjà de Concordat. Quant a l'oportunitat i eficàcia d'aquesta solució, ja creiem que als senyors de *La Tradició* els semblarà nul·la, però a nosaltres ens sembla magnífica i preferible a totes les altres; n'hi ha prou amb la història d'aquests sis anys, relacionada amb les lliçons de segles, per veure que el *Real Patronato*, i qualsevol règim d'unió, és nociu en extrem als interessos de l'Església, en la hipòtesi en qüestió. És clar que als defensors de la Dictadura ja sabem que els ha estat perfectament indiferent, per no dir una altra cosa, que aquesta pretengués convertir l'Església de Catalunya en una caserna i que trobés catòlics (*sic*) prou vils per ajudar-la en aquesta tasca tan

pròpia per despertar escrúpols, i àdhuc alguna cosa més, i per això no ens admirem ara que defensin l'*statu quo* com el règim ideal.

De Colom a Canaletes

FRÀGIL

Sabeu quin significat té aquesta paraula? La paraula *fràgil* vol dir (perdoneu la lliçó) cosa trencadissa, feble, perillosa de fer-se malbé. Entesos?

Doncs bé; poseu aquesta paraula al damunt d'una caixa que hagi d'anar a mans d'uns camàlics o d'uns carregadors del moll, i veus aquí que perd tot el seu significat. Ningú no la llegeix (llevat d'algun tafaner o desenfeinat que passi per allí aprop), ningú no en fa cap cas. I la pobre caixa, rotulada de *fràgil*, és tal vegada manejada més barroerament que un fardell qualsevol o una bala de cotó.

Segurament que al primer que se li va ocórrer la idea de retolar una caixa amb la paraula *fràgil* obtingué el resultat que es proposava i els qui la devien manejar devien portar-la com un tabernacle. Mes tant i tant se n'ha abusat, són tantes ja les caixes que diuen *fràgil*, que la paraula ha perdut tot el sentit i jo crec que avui tant és que li posin com que no. Igual passarà aviat amb una frase que també va per el camí de perdre el significat de tant abusar ne. Diumenge passat, passejant pel moll, vaig veure una gran caixa de forma plana, posada planera damunt d'una estiva de bocois. Unes grans lletres damunt d'una de les cares, avisaven, ben inútilment, pel que es veu: «*siempre de canto*».

Això vol dir que sovint l'abús d'una paraula o d'una frase, acaba per restar-li eficàcia i efectivitat.

Per això hom somriu quan sent parlar de la *pacificació dels esperits*. Sabeu què vol dir *pacificació dels esperits*? Pacificació dels esperits vol dir—em direu—retorn cap a la normalitat, per tal de tranquilitzar els ànims: reintegració de les llibertats ciutadanes i reposició dels drets conculcats. Molt bé; potser hom trobaria una altra definició més científica o més justa, però és igual. Per ara contentem-nos amb aquesta.

Doncs bé; poseu la frase *pacificació dels esperits* a la boca d'un governant, sobre tot si aquest governant adoleix de certes preocupacions racials i de formació institucional i veus aquí que els mots *pacificació dels esperits* no tenen pas més valor que les paraules *fràgil* o «*siempre de canto*», damunt d'una caixa.

I és que ja se n'ha parlat massa d'aquesta *pacificació dels esperits*, i de tant sentir-ne a parlar i de tant veure-la escrita, ja no la llegim ni ens fem la il·lusió que tingui mai cap efectivitat. Sobre tot si s'encomana la *pacificació* a sistemes i teories basats en la força, talment com si es tractés de la *pacificació* d'una zona de protectorat territorial.

Tal vegada hom intentava donar la sensació que es deixava oberta la vàlvula de l'expressió popular, amb el fi que aquesta expressió assolís uns tons que justi-

fiuessin una nova i indefinida intervenció. Veient, però, que això no ocorria i que en tots els esperits i en tots els sectors de l'opinió ciutadana hi predominava el seny, aleshores sembla que hom ha fet sortir de nou els provocadors assalariats i els pertorbadors d'ofici, els quals, ficant-se al mig de les manifestacions cíviques més assenyades i més sinceres, han de donar peu a la desagradable i massa contundent intervenció dels «agents pacificadors», en forma que tant en pateixen les costelles dels ciutadans, com el prestigi i el bon nom de l'autoritat.

I, mentres tant, la llibertat ofesa no ha estat encara reivindicada; la justícia postergada no ha estat retornada al seu fi; no ha estat derogat encara el Reial Decret prohibint l'ús de la llengua i de la bandera catalanes, llei d'excepció—diuen els regidors de Barcelona, signants d'una proposició presentada al darrer consistori, en súplica que s'acordi demanar la derogació del dit decret—llei d'excepció que atempta a les llibertats individuals i que constitueix una ofensa per a l'opinió liberal de tota Espanya.

Això no és llibertat, i sense llibertat no pot haver-hi pacificació dels esperits. «Més valdria morir d'un cop», deia el senyor Maluquer i Viladot des de la presidència de la festa d'aquesta tarda (ja en parlarem dels Jocs Florals). Més valdria morir d'un cop, que tenir de contemplar com la nostra parla és escarnida i la nostra bandera és humiliada.

Hom recomana que es tingui seny. Sempre és una cosa recomanable. Amés, és evangèlic el parar l'altra galta quan hom rep la primera bufetada. Però i després, què? S'ha de parar l'esquena, encara, o s'ha de fer com aquell frare que, tot desfent-se el cenyidor, les empenquè a cops de corda contra el seu agressor, tot diguent: L'Evangeli em diu que quan em peguin tinc de parar l'altra galta; ja ho he fet, però a la segona bufetada ja no ens diu pas el que tenim de fer; per tant, quedo en llibertat de tornar-m'hi?

Si es vol pacificar els esperits, s'ha de plegar de parlar-ne més i s'ha d'obrar d'altra manera. Déu ho faci.

ELS JOCS FLORALS

¿No és el centenari del romanticisme enguany? Doncs siguem romàntics una estona i sadollem-nos de poesia en la brillantor de la Gaia Festa. En mig del trasbals polític d'aquests moments decisius per a la nostra història, quan en l'aigua-barreig d'idees que pugnen per entronitzar-se, enfront d'altres ideals vells i caducs que espeterneguen per arrapar-se a les darreres trinxeres del llur descrèdit, es produeixen col·lisions espirituals i col·lisions materials, més doloroses aquestes, però no més sensibles que aquelles, és altament reconfortador el poguer constatar que els nostres rossinyols, des de la branca de l'arbre de les belles lletres no han deixat mai de relluir llurs passades, cantant belles estrofes a la suprema trilogia de la Vida, a la Pàtria, a la Fe i a l'Amor; i veure com les incorporacions representatives de la nostra ciutat reten el llur homenatge a la nostra parla i als nostres versaires i prosistes.

Feia sis anys que la festa es celebrava a porta tanca-

da, talment com els primitius cristians celebraven els llurs ritus dins la penombra de les catacumbes romanes. Enguany ha retornat a la llum i a l'esplendor, una mica teatral potser, però indubtablement encisador i rublert de romanticisme. I de nou s'ha sentit la veu de persones investides de «càrrec oficial» parlant en català i de coses de Catalunya, i tinc de confessar que al President senyor Maluquer, no se li trabava pas la llengua en dir belles coses i veritats com catedrals.

Joan Maria Guasch, el poeta premiat amb la Flor Natural, és un mestre de dir bellament les belles coses.

¿Quantes vegades, en passar pel mig d'un bosc de belles oliveres, cargolades i rebuides, no se us ha ocorregut la idea de pensar que semblaven aquells arbres l'imatge del sofriment i de la tortura?

Qui, però, hauria sabut dir com en Guasch:

«Tens els anys a grapat, vella olivera,
jo te'ls veig en el tronc fet un turment...»

¡Oh! ¡L'encís de la poesia! ¡Benaurada sies, tu que en mig del traüt de la vida ens deixes uns moments per a somniar!

ROC DE MONTSACOPA

Barcelona 4 Maig 1930.—(Escrit expressament per a «GASETA D'OLOT»).

Recordant l'Apat de Germanor

¡Bella diada!... Fou per a tots i cada ú particularment, una satisfacció gran, immensa, el retrobar nos aplegats després de tant temps. Dolç record, que no oblidarem tant fàcilment; com tampoc oblidarem aquest sempre volgut any 1930, que ens ha estat portador de les més belles i afalagadores esperances.

Talment sembla que era ahir, i ja fa més de sis anys; sis anys, per a nosaltres, seguits, de crua hivernada, sis anys prenyats de totes les malvestats. Mes no en va corre el temps, i també ens ha arribat la primavera; aquest any curulla de promences. Mes, com no hi ha mal que per bé no vingui, aquestes mateixes malvestats també ens han abonat la terra i a l'ensem han espurgat les males herbes. L'aire s'ha fet més tebi; arrecerats els fruiterars d'aquest noble ideal, de bell nou han tret florida; i quina florida, companys! Arreu, arreu, es troben flors. Catalunya entera n'està enjoiada d'aquestes flors ben nostres, car entre tots, donant-nos les mans, li havem ornat una garlanda.

Bella anyada, prediu tothom! I en veritat dóna goig el pensar el dia que les més d'aquestes

flors donguin el seu fruit. La tardor no és molt lluny; en canvi, no sé perquè, però tots l'esperem amb ànsia la nova collita.

FLOR DE NEU

Concert Popular de l'«Orfeó»

El dissabte dia 26 d'Abril, el nostre «Orfeó» donà a la Plaça Major, i amb la col·laboració de la cobla «Unió Artística», un concert dedicat al poble. Una gentada emplenà la Plaça de gom a gom, aplaudint la presentació dels orfeonistes. En aparèixer la seva senyera fou ovacionada. Al començament del concert ens féu l'efecte que els orfeonistes estaven quelcom emocionats, reaccionant promptament, mercès a la sàvia direcció del seu mestre Mossèn Farró. El públic els obligà a repetir alguns números del programa. Acabà la festa amb una audició de sardanes que foren dansades amb delit per l'element jove.

Després del «Cant de la Senyera», una comissió, en representació de quasi totes les societats locals, féu ofrena a l'«Orfeó» d'una llaçada barrada, que ha estat durant alguns dies exposada en els aparadors de la casa Munteis.

Felicitem el nostre «Orfeó» per la celebració d'aquest acte, amb el qual ha demostrat quant li escau el nom que porta d'«Orfeó Popular Olotí».

Revista de Premsa

«El Correo Catalán» sota unes titulars que diuen «Unas declaraciones de nuestro Augusto Caudillo» reproduceix l'interviu que publicava a «La Estampa» En F. Melgar.

En aquestes declaracions Don Jaume parlant de la dictadura, diu que va voltar-se de *gente inepta, politicamente desprestigiada, muchos de ellos indeseables de los partidos derribados y de todos los sectores derechistas, incluido del mio...*

Municipals

La Comissió Permanent, en la sessió del passat dimarts, prengué els següents acords:

Aprovar la distribució de cabals per al present mes. Nomenar els senyors Deu i Artigas per a formar part de la Ponència que, junt amb la de l'Excel·lentíssima Diputació provincial, ha de procedir a l'estudi de la reorganització de l'Escola de Belles Arts d'aquesta ciutat.

Aprovar l'Informe del Negociat Central en la sol·licitud del senyor Daunis, Secretari d'aquest Ajuntament, en la que demana que se li concedeixi la jubilació i corresponent cessantia.

Aprovar les proposicions del de Foment, en les que demana que s'acordi continuar les obres de l'edifici del Jutjat i que se'n realitzin algunes en l'Escorxador municipal.

Finalment, la sol·licitud del senyor Llach, demanant es practiquin les gestions necessàries per a aconseguir el restabliment de la Subdelegació de Farmàcia en la nostra ciutat, s'acordà remetre-la al Govern Civil per a la seva superior resolució, i la del senyor Puig Pujolar,

interessant la cessió de la Plaça de Braus, passà al Negociat de Governació.

L'Ajuntament en Ple, en sessió del mateix dimarts, prengué els acords següents:

Aprovar i remetre al senyor Cap d'Estadística provincial la de vivendes i estatges.

Quedar assabentat de la resolució superior sobre la incompatibilitat del senyor Roura pel càrrec de regidor.

Aprovar en principi i enviar a la superior resolució l'informe de la Comissió nomenada amb motiu de la suposada incapacitat del senyor Descals pel càrrec de regidor.

Aprovar i ratificar l'acord pres per la Comissió Permanent referent a la jubilació i cessantia del senyor Daunis. Secretari d'aquest Ajuntament, i que no tindrà efecte fins que hagi estat designada la persona que amb caràcter interí ha de substituir-lo, assenyalant la quantitat de 7000 pessetes per a lliurar, en concepte inicial, al nou Secretari.

Fer constar en acta el sentiment d'aquesta Corporació per la mort del malaguanyat compatriota i eminent escriptor don Josep M.ª de Garganta i Vila-Manyà, traslladant a la seva vídua i fills l'esmentat acord.

Aprovar en principi i exposar al públic durant el plaç de 30 dies el Projecte de Clavagueres confeccionat per l'Enginyer Sanitari senyor Josep Paz Maroto.

Fou retirada una proposició encaminada a que s'acordés arrendar la Caserna del Carme.

Passà al Negociat Central per al seu informe la sol·licitud del senyor President de la «Unió Comercial» en súplica de que, amb motiu de les reformes d'organització de l'Exèrcit, es demani que sigui destinat a aquesta ciutat un Batalló o Companyia d'algun Regiment, i interessant altres extrems referents a l'edifici de la Caserna del Carme.

A proposta del senyor Agustí, president de la Comissió d'Aigües, quedà sobre la taula una proposició per a construir un dipòsit de major capacitat, situat a més altura que l'actual, i altres extrems referent a les mateixes aigües de Sant Roc. Amb aquest motiu, el senyor Capdevila presentà una proposició incidental, de caràcter urgent, demanant que l'Ajuntament acordi mostrar-se part en el litigi contenciós-administratiu, presentat per don Anselm de Riu contra l'acord d'aquesta corporació, imposant-li la multa de 50.000 pessetes per incompliment de contracte, amb motiu de la portada d'aigües, aprovant-se per unanimitat la proposta del senyor Capdevila i autoritzar al senyor Alcalde i Tinent segon d'Alcalde per a sotscriure l'escriptura de poders Notarials.

Passà a Governació per al seu informe l'escrit del Cos de Bombers demanant que l'Ajuntament adquireixi un auto-bota, per a destinar-lo a l'extinció d'incendis i regar els carrers i places.

Finalment, s'acordà ratificar l'acord de la Comissió Permanent, per a que es procedeixi a la revisió dels expedients que hagin motivat la destitució d'Empleats des de primer d'Octubre de 1923 fins a 31 de Gener de 1930, i concedir als esmentats funcionaris un temps prudencial, per a que puguin presentar una sol·licitud exposant les raons que creguin convenientes.

BARBERIA de Robert Lladó

Passeig de BLAY, 51.

Serveis esmerats i higiènics—Locions de les millors marques nacionals i estrangeres—Masatge facial i elèctric.

Excursions acompanyades a Paris i Lourdes

Amb motiu del Centenari 1830-1930 de la

Medalla Miraculosa

coincidint amb la Pelegrinació que organitzen les Associacions de Catalunya i organitzades per "VIAJES MARSANS" S. A. de Barcelona, durant els dies 3 al 10 de Juliol pròxim.

ITINERARIS

ANADA

Girona—Cervèra—Tolosa — Limoges
—Orleans—París

TORNADA

París—Tours—Bordeus—Dax—Lourdes—
Tarbes—Narbona — Port-Bou —
Girona.

PREUS

1. ^a Classe.	. . .	Ptes. 485
2. ^a Classe.	. . .	Ptes. 350
3. ^a Classe.	. . .	Ptes. 250

SERVEI ACURAT SELECTES HOTELS

INSCRIPCIONS I DETALLS
Agència Administrativa Comercial
JOAN TRIADÚ MITJÀ

GIRONA
Plaça Sant Francisco, 18.

OLOT
Carrer Major, 10.

N Ò T U L · L E S

RELIGIOSES

El nostre benivolgut amic i compatrici, Dr. Joan Pujol i Costa, ha estat nomenat ecònom de la important parròquia de Calella. Nosaltres el felicitem i ens felicitem ben coralment de l'ascens d'aquest sacerdot de virtut i de talent excepcionals.

■ Durant aquesta setmana als P. P. Caputxins hi ha hagut els exercicis dels terciaris. Han estat molt concorreguts i hi ha predicat eloqüentment el M. R. P. Ministre Provincial, Fr. Macià de Sant Llorenç Savall, tan conegut i estimat a Olot.

Demà, a la tarda, per acabar aquestes funcions, hi haurà la tradicional processó de la Divina Pastora,

■ Avui, a un quart de vuit del vespre, comença a la Providència un triduum, a honor de Sant Pancràs, que predica el P. Basili de Rubí.

■ Demà al Santuari de la Salut de Sant Feliu de Pallarols, hi haurà un aplec d'exercitants amb un acte de propaganda.

Dr. J. M.ª Vayreda.—Metge

EX-INTERN DE L'HOSPITAL CLINIC DE BARCELONA
Visita: passeig de Blay 56, de 12 a 1 i de 7 a 8
Malalties de l'Estómac i Pulmons.—Raigs X
Radiografia al domicili dels malalts.

CULTURALS

Associació de Música : Olot.—Dimarts a la nit tingué lloc el V concert del curs vigent a càrrec de l'associació musical Sedlak-Winkler, quartet de Viena. Els components d'aquesta entitat palesaren en aquest concert la seva alta classe. El conjunt d'una meravellosa justesa entusiasma ràpidament la selecta concurrència que assistí al concert.

El programa impecablement executat, tant que no ens estem de dir que és dels concerts bons que han vingut, va plaure en extrem. El quartet I de Manén, principalment el segon *allegro* i l'*adagio*, foren entusiasmament rebuts. Així mateix ja no cal dir com foren aplaudides la segona part (Haydn, Glasonnof, Borodin, Tschaykowsky) i la tercera que l'integrava un quartet de Dvorak d'una finíssima emoció.

Podem dir, doncs, que aquest concert ha estat tan remarcable pel programa, com per la seva execució. L'associació de Música pot ajuntar un nou èxit als molts que té obtinguts.

Malgrat l'incllemència del temps assistí al concert un públic nombrosíssim i selecte que sortí molt complagut de l'acte.

POLITIQUES

Dissabte passat no pogué venir a donar les conferències anunciades el professor de la Normal de Girona i ex-diputat de la Mancomunitat, senyor Miquel Santaló.

DE SOCIETAT

El passat dimarts a l'altar de la Mare de Déu de Montserrat de l'Església de Pares Caputxins, s'uniren en matrimoni el nostre bon amic En Angel Sala, amb la simpàtica senyoreta Na Margarida Gou.

Desitjem als novells casats moltes felicitats en son nou estat i una inacabable lluna de mel.

Companyia Adriàtica de Segurs

(Riunione Adriàtica di Sicurtà)

SEGURS VIDA = INCENDIS

L'Assicuratrice Italiana S. A.

Segurs individuals.—Viatges per mar, Col·lectius de obrers, Col·lectius d'empleats, Responsabilitat Civil, Complementari del Segur Vida.

Agent per la província de Girona:

ELISSEU CASTELLS, Bisbe Guillaumet, 16. - Olot

ESPECTACLES

En l'«Acadèmia Catòlica de Ripoll», demà hi tindrà lloc una extraordinària funció teatral, a càrrec d'una selecció d'aficionats d'aquesta ciutat. Segons un programa que tenim a la vista, posaran en escena l'obra de Mossén Francesc Gay, rector de la Pinya, «La misèria del diner», i la bonica sarsuela «Virosta» original del nostre impresor En Pere Aubert.

■ L'estudiosa cobla-orquestra «La Principal Olotina», està contractada demà a Ripoll, en l'«Acadèmia Catòlica», on hi donarà un concert a les tres de la tarda, i amenitzarà la funció teatral i la sarsuela anunciada per a la nit.

També donarà una audició de sardanes per compte del Foment Sardanesístic d'aquella vila.

■ El dijous pròxim, el poble de Les Preses celebrarà grans festes cívico-religioses a honor de Sant Isidre, havent sigut contractada la cobla d'aquesta localitat «La Principal Olotina».

■ Demà, tarda i nit, en el Teatre Principal, hi actuarà la companyia de Ramon Martori, posant en escena a la tarda l'obra d'En Marcell Domingo, «Juan sin tierra» i a la nit «Atrévete Susana»

CONSULTORI. JUBERT MÈDIC-QUIRÚRGIC

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Sirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

VARIES

A la Secretaria de l'Ajuntament hi ha exposats per quinze dies els Comptes municipals de propietats i drets, de pressupostos i cabals corresponents a 1929, als efectes de reclamació, durant aquest període i vuit dies després.

■ El mercat d'aquesta setmana ha tingut poca importància, a causa del temps plujós que feia.

■ La setmana passada foren registrats sis matrimonis, dos naixements i una defunció.

■ Hem tingut ocasió d'admirar un projecte de Monument destinat a l'església del Carme, admirable obra del nostre amic senyor Mas.

■ A l'objecte de facilitar la concurrència a l'«Aplec» que es celebrarà en el Santuari de Ntra. Sra. de la Salut de Sant Feliu de Pallarols demà diumenge dia 11. la Companyia del Ferrocarril d'Olot a Girona, a més del servei ordinari, posarà en circulació un tren extraordinari que sortint de Girona a les 5, arribarà a Sant Feliu a les 6'37 i a Olot a les 7'38; i altre tren extraordinari que sortirà d'Olot a les 17'35, i de Sant Feliu a les 19, arribant a Girona a les 20'34.

El dissabte dia 10, no circularà el tren número 9 i el diumenge no circularan els trens núms. 20 i 9.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrmia, sol d'altura, etc.—Raigs X.

GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs)
entrada per l'avinguda Paluzie.

Una distinció merescuda

■ Els PP. Caputxins han ofert el penó de la Processó de Corpus d'enguany al tinent alcalde En Baldiri Descals Aubert, associant-se al penó, en qualitat de cordonistes, En Candi Agustí, Joan Capdevila i les entitats «Orfeó Popular Olotí» i «Casal Català».

Tot fa preveure que aquesta processó d'homenatge a Jesús Sagramentat, resultarà lluidíssima.

■ Segons l'estadística sanitària que és exposada al vestíbul de ca la Ciutat, el moviment demogràfic de l'abril és: Naixements: 11; Defuncions totes causes: 12; defuncions per tuberculosi: 3. Aquesta darrera és una partida particularment trista i que caldria combatre.

■ El ple de l'Ajuntament de dimarts, acordà accedir a la petició del Secretari senyor Daunis perquè fos jubilat, però continuant en el càrrec fins que sigui designat l'interí que l'ha de rellevar. Els senyors Joan Capdevila i Joan Tresserras feren constar el sentiment de la corporació per la pèrdua d'un funcionari tan digne i exemplar.

■ Prop del mas «Ermità», del veí poble de Batet, fa temps que en una sepultura que hom digué prehistòrica foren trobades unes àmfores molt antigues. Ara fa pocs dies n'ha estat trobada una altra en molt bon estat.

■ Ens comunica l'Alcaldia que és exposat a la Secretaria per trenta dies el projecte de clavagueres aprovat en principi per l'ajuntament. Durant aquests dies seran admeses les reclamacions referents al projecte esmentat.

OBITUARI

Ha mort a Barcelona, als 67 anys, l'excel·lent patriu Josep Maria Roca, que fou un investigador benemèrit de la història de les nostres ciències experimentals i un patriota ardent que lluità per Catalunya, des de la Unió Catalanista, de la qual fou president, com ho fou de l'Ateneu de Barcelona, del Congrés de Metges de llengua catalana i dels Jocs Florals de Barcelona i de la nostra ciutat.—A. C. S.

Esportives

Demà jugaran el partit que els correspon en el Torneig Local «Copa Ajuntament», els equips Olot F. C. i Indústria i Comerç, suspès per la pluja el passat dia 1 del corrent.

■ Diumenge passat no es celebrà cap partit, per haver-se traslladat a Barcelona uns quants jugadors que, en representació del nostre club local, assistiren a la desfilada dels atletes i esportius catalans, que tingué lloc a l'Estadi de l'Exposició, per a commemorar la seva entrega a la Catalunya esportiva. Felicitem a la Junta Directiva de l'Olot F. C., per haver pres part en aquest acte.

Impremta de Pere Aubert. Olot

FONDA ROYAL

DE

JAUME NOGUÉS

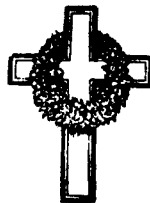
PLAÇA MAJOR, 16

Hospedatges a bons preus. - Serveis al cobert i a la carta. - Banquets des de 5 pessetes cobert. - OBERT DIA I NIT

No deixi de visitar **La Casa de les ESTORES i PERSIANES**

Gran dipòsit de persianes cadeneta; qualitats immillorables. - Especialitat en les de fantasia del país i estranger. - Es pinten i arreglen les usades. - MAGATZEMS d'Esparteria i Palmeria. FÀBRICA d'Escombres.

OLOI. - Amargura, 1 (prop St. Esteve)
JOSEP VIVES SERRA

CAP D'ANY DE LA MORT

DEL

Reverent Dr. D. Eugeni Aulet Soler, Pbre.

ocorreguda el 15 de Maig de 1929

(A. C. S.)

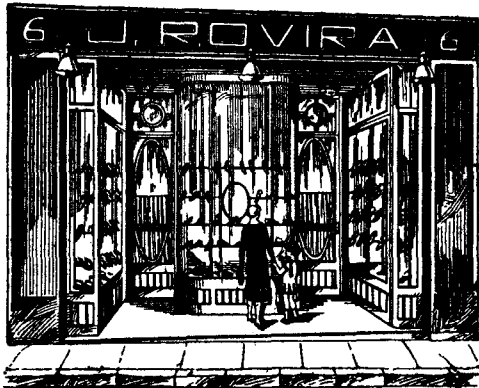
La seva germana, tia, nebots i demés família, preguen als seus amics i coneguts no l'oblidin en llurs oracions i se serveixin assistir a l'OFICI ANIVERSARI que es celebrarà el vinent dimecres, dia 14, a l'Església Parroquial, a les deu del matí.

Olot, Maig de 1930

Pintures Decoratives

Nicolau i Martí

Aquesta Casa necessita
Oficials Pintors

GRANS REBAIXES DE PREUS

AL

Palau del Calçat

Sabates per a home i dona
A PREUS DE PARRACS

SABATONES per a mainada, a 1'85

No deixeu de visitar-nos!
Aquesta és la casa dels aconteixements
OLOT — Sant Esteve, 6 — OLOT

EL DE MÉS RENDIMENT

EL MÉS BÒ

EL MÉS ECONOMIC

DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS

MODERNA

FARMACIA

LLACH

L'Il·lm. Senyor

Josep M.ª de Garganta i Vila-Manyà

mori el dia 1.er de Maig de 1928,

després de rebuts els S. S. Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A. C. S.

Els seus afligits vídua, Consol Fàbrega, fills, Joan, Miquel, Josep M.ª O.P., i Consol, germà, germans polítics, nebots, cosins i parents tots, en recordar als seus amics i coneguts aquesta terrible pèrdua, els preguen que el tinguin present en llurs oracions i que se serveixin assistir a alguna de les misses que pel bé de la seva ànima seran celebrades dimarts, vinent, dia 13, a l'altar del Sant Crist de la Parroquial, de sis a dotze, pel qual favor els restaran molt agraïts.

Olot, 10 de maig de 1930.

Els Emms. Srs. Cardenals-Arquebisbes de Tarragona i de Toledo, els Rdms. Srs. Bisbes de Barcelona, Urgell, Canàries, Tortosa, Girona, Lleida i Vich, i el Rdm. Sr. Administrador Apostòlic de Solsona es dignaren concedir indulgències en la forma de costum.